

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

Before ਡੀ. ਫਲਸੈ, ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

ਸੋਹਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1963 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1153.

ਪੰਜਾਬ ਡੈਮੋਜ਼ਡ ਏਰੀਆਜ਼ ਦਾ ਵਿਕਾਸ (ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ) ਐਕਟ (1963 ਦਾ VIII)—ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ—ਐੱਸ. 2—ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ (1950)—ਆਰਟ. 144—ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਵੈਧ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ 2 ਦਸੰਬਰ, ਸਕੀਮਾਂ ਜਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ—ਕੀ ਅਗਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ ਆਫ ਡੈਮੋਜ਼ਡ ਏਰੀਆਜ਼ (ਵੈਲੀਡੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1963 ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵੈਧ ਹਨ। ਇਹ ਐਕਟ ਸਿਰਫ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੰਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ "ਨੁਕਸਿਤ ਖੇਤਰ" ਵਜੋਂ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰ। ਇਸ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਤਕਨੀਕੀ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੈਲੀਡੇਟਿੰਗ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ ਆਫ ਡੈਮੋਜ਼ਡ ਏਰੀਆਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਕੀਮਾਂ, ਵੈਲੀਡੇਟਿੰਗ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਵੈਧ ਮੰਨੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ

-2-

ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੁਕਸ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ "ਨੁਕਸਾਨ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ" ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਕਰਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਕੀਮਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਵੈਧ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਲ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨੁਕਸ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਸਕੀਮ ਆਦਿ ਵਿੱਚ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਨੁਕਸ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੇ ਅਤਿ-ਵਿਗਿਆਨਕ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਲੱਭਿਆ ਗਿਆ ਨੁਕਸ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਣ-ਸਬੰਧਿਤ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਬੰਧਿਤ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਿਤ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਐਚ.ਐਸ.ਗੁਜਰਾਲ ਵਕੀਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ

ਐਸ.ਐਮ. ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਟੀ.ਐਸ. ਮੁੰਜਰਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

-3-

ਆਰਡਰ

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ- ਜੇ. ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਈ ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਨੁਕਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨੇ ਗਏ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ। (ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ) ਐਕਟ, 1963।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਨੁਕਤੇ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸੀਮਤ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਪੰਜਾਬ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ ਆਫ ਡੈਮੇਜਡ ਏਰੀਆਜ਼ ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ ਆਫ ਡੈਮੇਜਡ ਏਰੀਆਜ਼ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1950 ਦਾ 16), "ਨੁਕਸਿਤ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਵਿੱਚ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ "ਕੋਈ ਵੀ ਖੇਤਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਨੁਕਸਾਨੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਉਹ ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਡੈਮੇਜਡ ਏਰੀਆਜ਼ ਐਕਟ, 1949 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ"। ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਈ) ਅਧੀਨ "ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ" ਜਾਂ "ਟਰੱਸਟ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਪੰਜਾਬ ਟਾਊਨ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਐਕਟ, 1922 ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਇੱਕ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ"। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਫਿਰਕੂ ਫ਼ਸਾਦਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨੁਕਸਾਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਟਾਊਨ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਜਾਂ ਸਕੀਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੰਗੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਲਾਕੇ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਸਥਾਨ ਜਿੱਥੇ, ਅਤੇ ਸਮਾਂ, ਜਦੋਂ, ਸਕੀਮ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਸਕੀਮ ਉੱਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਗੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ: ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟਰੱਸਟ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ

-4-

ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਸੇਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਪਿੰਜਾਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸੇਧ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਕੀਮ; ਜੇ ਜਰੂਰੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸਕੀਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸਕੀਮ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ AF ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਕੁਝ ਸਕੀਮਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਕੀਮਾਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ; ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ 11 ਮਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਵੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ; 1951; ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸਬੰਧਤ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨੇ ਗਏ ਖੇਤਰਾਂ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ; ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ; ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨੇ ਗਏ ਖੇਤਰਾਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਟੀ.ਐਮ.ਐਲ. ਸ.ਬਰਾਦਰੀ ਬਨਾਮ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ, ਟਰੱਸਟ (1), ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ ਅਵੈਧ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਟਾਊਨ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਖੇਤਰ ਐਲਾਨਣ ਲਈ 26 ਜੂਨ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1962. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ੀਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ- ਜੋ ਕਿ 11 ਮਈ, 1951, 26 ਜੂਨ, 1962 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੀਮਾਂ ਨੂੰ

ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨੇ ਗਏ ਖੇਤਰਾਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ (ਵੈਧੀਕਰਨ), ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1963 ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ ਆਫ ਡੈਮੋਜ਼ਡ ਏਰੀਆਜ਼ (ਵੈਧੀਕਰਨ) ਐਕਟ, 1963 ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲੀ ਸੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ) 29 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ, ਅਤੇ 31 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਅਸਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; 1963. ਮੁੱਖ ਓਪਰੇਟਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ: -

-5-

ਕੁਝ ਸਕੀਮਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਕੀਮਾਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ; ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ 11 ਮਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਵੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ; 1951; ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸਬੰਧਤ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨੇ ਗਏ ਖੇਤਰਾਂ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ; ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ; ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨੇ ਗਏ ਖੇਤਰਾਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਟੀ.ਐਮ.ਐਲ. ਸ.ਬਰਾਦਰੀ ਬਨਾਮ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ, ਟਰੱਸਟ (1), ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ ਅਵੈਧ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਟਾਊਨ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਖੇਤਰ ਐਲਾਨਣ ਲਈ 26 ਜੂਨ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1962. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ੀਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ- ਜੋ ਕਿ 11 ਮਈ, 1951, 26 ਜੂਨ, 1962 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੀਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨੇ ਗਏ ਖੇਤਰਾਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ (ਵੈਧੀਕਰਨ), ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1963 ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ ਆਫ ਡੈਮੋਜ਼ਡ ਏਰੀਆਜ਼ (ਵੈਧੀਕਰਨ) ਐਕਟ, 1963 ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 29 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ 31 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਰਚ; 1963. ਮੁੱਖ ਓਪਰੇਟਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ: -

“11 ਮਈ, 1951 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ 26 ਜੂਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ,

1962, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਚਾਰਦੀਵਾਰੀ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ ਪੰਜਾਬ "ਡੈਮੋਜ਼ਡ ਏਰੀਆਜ਼ ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ "ਨੁਕਸਾਨ ਖੇਤਰ" ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। , ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਅਵਾਰਡ, ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ

-6-

ਚਾਰਦੀਵਾਰੀ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਨੁਕਸਾਨਿਆ ਗਿਆ ਇਲਾਕਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਸਕੀਮ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਮੰਨੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਅਵਾਰਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਕੀਮ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ; ਕਾਰਵਾਈ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨੁਕਸਾਨਿਆ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਐਲਾਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"

ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਵੈਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਸਕੀਮਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬੁਨਿਆਦ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾ ਉਠਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਕੀਮਾਂ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਵੈਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਐਕਟ, ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਸਕੀਮਾਂ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ

ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ, ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੀਮਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਗੁਆ ਦੇਣਗੇ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ. ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ 26 ਜੂਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ. 1962. ਇਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜੋ ਸਕੀਮਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ

-7-

ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੁਆਰਾ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਰਾਮ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਥੇ, ਬਿਹਾਰ ਐਕਟ ਵਿਚ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕ ਇਕੱਲੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਪਾਰਟੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਦੋ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਅਪੰਗਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ 'ਤੇ ਥੋਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ"। ਇੱਥੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਐਕਟ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤਕਨੀਕੀ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਉਪਲਬਧ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਕੀਮਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੇ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ

ਤੱਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 11 ਮਈ, 1951 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹੀ।

ਦੂਸਰਾ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 144 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਕਰਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। , ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਜਾਇਜ਼ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਵੈਧ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲੱਭੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਸਕੀਮ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ

-8-

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਖੋਜ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ . ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਲ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ -ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰੇ ਜੋ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ ਹੈ ਸੰਵਿਧਾਨ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਲੱਭਿਆ ਗਿਆ ਨੁਕਸ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਣ-ਸਬੰਧਿਤ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਦਬ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਆਫ ਪਾਰਟ ਸੀ ਸਟੇਟਸ ਐਕਟ (1951 ਦਾ 49) ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, 1952 ਵਿੱਚ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਸੈਂਬਲੀ ਲਈ ਚੋਣਾਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ 36 ਮੈਂਬਰ ਵਿਧੀਵਤ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਅਸੈਂਬਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿੱਲ (ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਬੋਲਿਸ਼ਨ ਆਫ ਬਿਗ ਲੈਂਡਡ ਅਸਟੇਟ ਐਂਡ ਲੈਂਡ ਰਿਫਾਰਮ ਬਿੱਲ) ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ (ਨਵਾਂ ਰਾਜ) ਐਕਟ 1954 ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਗਠਨ 41 ਸੀਟਾਂ

ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿੱਧੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ 'ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਚੁਣੇ ਗਏ 36 ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਅਸੈਂਬਲੀ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਾਕੀ ਸੀਟਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਨਵੇਂ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ-ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਦੂਜਾ ਸੈਸ਼ਨ ਬੁਲਾਇਆ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ਅਬੋਲਿਸ਼ਨ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ 'ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ,' ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ 36 ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਇਹਨਾਂ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਚੋਣਾਂ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ

-9-

ਲੰਘ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਐਕਟ 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 74 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ 36 ਮੈਂਬਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਸੈਸ਼ਨ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਲਈ, ਅਬੋਲਿਸ਼ਨ ਐਕਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਠਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1958 ਦਾ ਨੰਬਰ 7) ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, 1958 ਦੇ ਐਕਟ 56 ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3, ਜਿਸ ਨੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸੀ: -

“ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ:-

(a) 1 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਦੇ 31 ਵੇਂ ਦਿਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ; ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ-ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ

ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ (ਨਵਾਂ ਰਾਜ) ਐਕਟ, 1954 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣੇ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧੀਵਤ ਗਠਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ-

"(1) ਨਵੀਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਬਿੱਲ (ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਬਿੱਲ ਨਵੀਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ 1 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ) ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ।"

ਇਸ ਵੈਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵੈਧਤਾ ਐਕਟ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਐਕਟ

-10-

ਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 1011 'ਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ: -

“ਸੰਸਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਪੂਰਨ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਬਸ਼ਰਤੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਸੰਸਦ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸੂਚੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ, 1954 ਦੇ ਐਕਟ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਸਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।”

ਦੁਬਾਰਾ M/s. ਵੈਸਟ ਰਾਮਨਾਦ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਡਿਸਟ੍ਰੀਬਿਊਸ਼ਨ ਕੰ. ਲਿਮਿਟੇਡ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਸਟੇਟ (4), 1949 ਦੇ ਮਦਰਾਸ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਸਿਟੀ ਸਪਲਾਈ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗਜ਼ (ਐਕਵੀਜ਼ਨ) ਐਕਟ 43 ਦੇ ਤਹਿਤ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1949 ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਇੱਕ ਚੱਲ ਰਹੀ ਚਿੰਤਾ ਦੇ

ਤੌਰ 'ਤੇ, ਐਕਵਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। , ਐਮ/ਐਸ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਉੱਦਮਵੈਸਟ ਰਾਮਨਾਦ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਡਿਸਟ੍ਰੀਬਿਊਸ਼ਨ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜਮੁੰਦਰੀ ਯੂਕਟਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਆਧਾਰਾ ਰਾਜ (5) ਵਜੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ "ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਐਂਟਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵਪਾਰਕ ਜਾਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉੱਦਮ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ"। ਇਹ ਫੈਸਲਾ 10 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਸੂਚੀ II ਦੀ ਐਂਟਰੀ 36 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਪਹਿਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਲਈ, 1954 ਦਾ ਮਦਰਾਸ ਬਿਜਲੀ ਸਪਲਾਈ

-11-

ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗਜ਼ (ਐਕਵਾਇਰ) ਐਕਟ 29 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1954 ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਇਸ ਦੇ ਕਈ ਉਪਬੰਧ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਸਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 24 ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ:

-

"ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼, ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼, ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ ਗਿਆ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ, ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਲਏ ਗਏ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਮਦਰਾਸ ਬਿਜਲੀ ਸਪਲਾਈ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗਜ਼ (ਪ੍ਰਾਪਤੀ) ਐਕਟ, 1949, (1949 ਦਾ ਮਦਰਾਸ ਐਕਟ 43) ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਕਤ ਹੁਕਮ, ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼, ਸੂਚਨਾਵਾਂ, ਕਾਰਵਾਈਆਂ, ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ; ਬਣਾਏ ਗਏ, ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਲਏ ਗਏ। ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ; ਲਏ ਗਏ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਿਸ ਤੱਕ ਉਕਤ ਹੁਕਮ, ਫੈਸਲੇ,

"ਨਿਰਦੇਸ਼; ਸੂਚਨਾਵਾਂ, ਰਵਾਈਆਂ, ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ."

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 1949 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਚੀਫ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਬਜ਼ਾ 1954 ਦੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 1949 ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਵੈਧ ਸੀ-

(1) ਇਹ ਇੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮਦਰਾਸ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(2) ਇਹ ਵਾਧੂ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਭਾਰਤ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ - ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 13(2) ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ।

-12-

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਵਿਵਾਦ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 24 ਦੀ ਰੀਮੇਕ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਦੇਖਿਆ: -

"* * ਜੇਕਰ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਉਸਾਰੀ 'ਤੇ, ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਚਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 24 ਆਮ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ।"

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੂਜੇ ਨੁਕਤੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ:

“ਜੇ ਐਕਟ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 24 ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਿਛਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਛਾਖੜੀ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਇਪਗਡ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਜੇ ਕਿ ਹੈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਿਛਾਖੜੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਸਾਦਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭਾਵ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 31(1) ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਜ਼ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 31(1) ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ।”

ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ; ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ; ਸਾਲ 1949 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਕੋਈ ਵੈਧ ਕਾਨੂੰਨ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਫਿਰ ਵੀ 1954 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 24 ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ; ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਵਾਂਝੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 1949 ਦਾ ਐਕਟ

-13-

ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਆਰਾ) ਅਜਿਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਵੈਧ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ-

"ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਉਲੰਘਣ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸੇ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਫਆਰ ਫੈਂਡਿੰਗ ਕਾਨੂੰਨ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਈ-ਐਸਐਫ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਬੇਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬੇਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਅਧੀਨ

ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"

ਪਿਛਾਖੜੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਕਈ ਨਿਰਣਾਇਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੀਕਾ ਬੇਗਮ (6), ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਸਮਦਰਸ ਮਦਨ ਗੋਪਾਲ ਕਾਬਰਾ (7), ਅਤੇ ਗਵਾਇਰ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ, ਪੰਨਾ 26 'ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੇ ਪੰਨਾ 162 ਤੇ ਦੂਜਾ ਕੇਸ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੀ.ਪੀ.ਵੀ.ਸੁੰਦਰਰਾਮੀਅਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (6), ਅਤੇ ਜੇ.ਕੇ. ਜੂਟ ਮਿੱਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਰਾਜ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ (9), ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਦਾਬ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੇਸ ਅਤੇ ਰਘੁਬਰ ਦਿਆਲ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਨਾਮ. **UNION OF** ਭਾਰਤ(10):

ਇਸੇ ਨੁਕਤੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲੀਆ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਾਏ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (11) ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਿਹਾਰ ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1950, ਨੇ ਬਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਵਾਲੇ ਮੇਟਰ ਵਾਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਜਾਣ ਵਾਲੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮਾਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ

-14-

ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਵੈਧ। ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ 1950 ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ. ਐਕਟ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ: -

"ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਲਈ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਚਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਉਕਤ

ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਪਰੇਟਰਾਂ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਤਰੀਆਂ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

"* * * ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ; ਜੇ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ; ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਤਰੀਆਂ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟੈਕਸ ਦੀ ਤ੍ਰਾਂ ਜੋ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਯਾਤਰੀਆਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਅਤੀਤ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਉਹੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਅਪਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਉਕਤ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਾਲ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

-15-

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ "ਨੁਕਸਿਤ ਖੇਤਰ" ਵਜੋਂ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਵੈਲੀਡੇਟਿੰਗ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਲਈ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਉਕਤ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਕਤ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ ਆਫ ਡੈਮੋਜ਼ਡ ਏਰੀਆਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤ੍ਰਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ, ਵੈਧ ਹੋ

ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਵੈਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਐਚ. ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਇਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 144 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਲਟ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਉਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਉਲਟ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। , 1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 464, 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ; ਜਿਸ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਖਿਆ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ; ਜਾਦਬ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ (3) ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈ. ਵੈਸਟ ਰਾਮਨਾਦ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲ ਡਿਸਟ੍ਰੀਬਿਊਸ਼ਨ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ-, ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਸਟੇਟ (4)।

-16-

ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਐਕਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਪੰਜਾਬ ਡੈਮੋਕ੍ਰੇਟਿਕ ਏਰੀਆਜ਼ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ; ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ; ਨੂੰ ਵੈਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ "ਨੁਕਸਿਤ ਖੇਤਰ" ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਨੁਕਸ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।

Points ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ; ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ; ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਡੀ ਫਾਲਸ਼ੋ; C.J.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਖਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Attul Pali

Translator

